

Trest domácího vězení po novele č. 390/2012 Sb.

Marcela Nováková*

Úvod

Predkladaný odborný článok je zameraný na problematiku trestu domáceho väzenia avšak špecificky na premenu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia, nakoľko ide o mimoriadne aktuálnu ale zároveň

aj mimoriadne odborne náročnú problematiku. V úvodnej kapitole článku sa preto budem zameriavať na právny rozbor zmien, ktoré v rámci zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník¹ a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)² priniesla novela zákona č. 390/2012 Sb., ktorou sa mení zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé

* Mgr. Marcela Nováková, Advokátska kancelária Karman & Páchnik v Žiline.

¹ Ďalej aj ako „trestní zákoník“.

² Ďalej aj ako „trestní řád“.

ďalší zákony, pričom sa pokúsim o načrtnutie konkrétnych pozitívnych ale i negatívnych aspektov, ktoré s novou úpravou predpisov českého trestného práva súvisia. Táto novelizácia totiž mimo iné do trestného zákoníku začlenila nový § 57a, umožňujúci premenu trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia, a do trestného rádu potom nový § 333b, upravujúci postup pri využívaní tohto inštitútu. Novú právnu úpravu z určitého pohľadu vnímam ako problémovú a to najmä v súvislosti s už platnou právnou úpravou, ktorá upravuje problematiku podmienenečného prepustenia z trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o samotný trest domáceho väzenia, toľto sa venoval aj autor M. Krahl, ktorý dospel k jednoznačnému názoru, že domáce väzenie je samostatným druhom trestu, nakoľko ide o zásah do osobnej slobody odsúdeného páchateľa, avšak tento zásah je nepomerne nižší a nie je spojený s výkonom trestu v štátnej väznici.³ Preto vnímam aj možnú premenu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia za ukazovateľ vývoja trestania v právne civilizovaných štátoch, nakoľko práve využívanie alternatívnych trestov je cestou, ktorou sa aj európske štáty postupne uberajú. Uloženie trestu domáceho väzenia ako samostatného alternatívneho trestu by malo byť však do určitej miery odlišené od jeho uloženia ako premeny z trestu odňatia slobody. V tomto zmysle tak existuje niekoľko oblastí, ktoré je potrebné podrobnejšie rozpracovať, nakoľko sa ešte pomerne novej právnej úprave nevenuje dostatočná odborná pozornosť.

Právna úprava trestu domáceho väzenia

V skratke k samotnému trestu domáceho väzenia uvediem, že trest domáceho väzenia je jedným z tzv. alternatívnych trestov, pričom podľa ustanovenia § 60 ods. 3 spočíva v povinnosti odsúdeného zdržiavať sa po dobu výkonu tohto trestu v určenom obydľi alebo jeho časti v súdom stanovenom časovom období, ak mu v tom nebránia dôležité dôvody, najmä výkon zamestnania alebo povolania alebo poskytnutie zdravotných služieb u poskytovateľa zdravotných služieb v dôsledku jeho ochorenia alebo úrazu; poskytovateľ zdravotných služieb je povinný na vyžiadanie orgánu činného v trestnom konaní mu túto skutočnosť oznámiť (§ 60 ods. 3 trestného zákoníku).

Za zaujímavú podmienku ukladania tohto trestu hodnú zmienky pokladám tú skutočnosť, že uloženie trestu domáceho väzenia je podľa ustanovenia § 60 ods. 1 písm. b) trestného zákoníku podmienené tým, že páchateľ dá písomný sľub, že sa v stanovenej dobe bude zdržiavať v obydľi na určenej adrese a pri výkone kon-

troly poskytne všetku potrebnú súčinnosť (§ 60 ods. 1 písm. b) trestného zákoníku). Mám za to, že touto dobrovoľnosťou zo strany páchateľa trestného činu je obmedzený súd v možnosti uplatniť jednu zo zásadných funkcií trestu, ktorým je bezpochyby sankcia výchovná, ktorá by predovšetkým u mladých páchateľov mala byť veľmi zohľadňovanou, pričom „domáci väzení je tak v platném českém právu jediný druh trestu, který není možné pachateli uložit proti jeho vůli“⁴. Avšak som si vedomá tej skutočnosti, že zakotvením sľubu ako nutnej podmienky sa zákonodarca v tomto smere snaží o aktívnu participáciu odsúdeného, lebo len na základe jeho ochoty podrobiť sa tomuto trestu je možné ho úspešne dosiahnuť. Poskytnutie alebo neposkytnutie sľubu páchateľom vyjadruje jeho hodnotiaci postoj k trestu domáceho väzenia. Ak by som sa na uvedený súhlas pozerala iba z penitenciárneho hľadiska, mám za to, že k využitiu tohto inštitútu by malo dôjsť bez ohľadu na stanovisko odsúdeného. I keď sa iste (a právom) mnohým bude javiť premenený trest ako výhodnejší než výkon trestu vo väznici, je predovšetkým stále trestom; a mali by sme brať ohľad na toho, komu naopak tento druh trestu, t.j. trest domáceho väzenia nevyhovuje a spôsobuje mu „nepohodlie“, inak by ho len ťažko bolo možné nazvať trestom. Na druhej strane, týmto spôsobom, t.j. *zaistením sľubu zo strany páchateľa, je do určitej miery odstránená kolízia s princípom nedotknuteľnosti obydlia (čl. 12 Listiny základných práv a slobod)*⁵.

Platí, že *trest domáciho väzení může být uložen jako trest samostatný jen v případě, že vzhledem k povaze a závažnosti činu a osobě a poměrům pachatele není uložení jiného trestu třeba*“ (§ 60 odst. 2 tr. zák.). *Kumulace trestu domáciho väzení s ostatními druhy trestů je možná, avšak s omezením vyplývajícím z ustanovení § 53 odst. 1 tr. zák.: domáci vezení nelze uložit vedle trestu odnětí slobody, a to ani vedle trestu odnětí slobody podmíněně odloženého, a vedle trestu obecně prospěšných prací.*⁶ Čo sa týka súbehu trestu domáceho väzenia s trestom odňatia slobody podmienené odloženého, rovnako ako aj s trestom obecně prospěšných prací, potom by podľa môjho názoru stálo za to uvažovať nad možnosťou takéhoto kumulovania trestu. Dozista by sa pri rozhodovacej praxi súdov našlo množstvo prípadov, kde by bolo vhodné k takémuto, do istej miery iste zostrenému sankcionovaniu páchateľa (avšak stále ešte bez uloženia nepodmieneného trestu odňatia slobody) pristúpiť.

S účinnosťou od 08.12.2012 boli trestní zákoník a trestní řád novelizovaní zákonom č. 390/2012 Sb.,

⁴ ŠČERBA, F. *Alternativní tresty a opatření v nové právní úpravě*. Vyd. 1. Praha: Leges, 2011, s. 312.

⁵ ŠČERBA, F. *Právní úprava nových alternativních trestů*. Bulletin advokacie 10/2009.

⁶ ŠČERBA, F. *Alternativní tresty a opatření v nové právní úpravě*. Vyd. 1. Praha: Leges, 2011, s. 309.

³ KRAHL, M. *Elektronicky hlídání domácí vězení*. Právní rozhledy. 1998, č. 5, s. 229.

kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Táto novelizácia priniesla zmenu dosť zásadnú: do trestního zákoníku bol včlenený nový § 57a „*Přeměna trestu odnětí svobody v trest domácího vězení*“. Zmienovaný § 57a stanovuje, za akých podmienok môže súd premeniť odsúdenému za prečin zvyšok trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia. Súd tak môže urobiť po výkone polovice uloženého, alebo podľa rozhodnutia prezidenta Českej republiky zmierneného trestu odňatia slobody, to však za podmienky, že odsúdený po právnej moci rozsudku, predovšetkým svojím správaním a plnením svojich povinností preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pri takejto premene trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia sa podľa ustanovenia § 57a trestního zákoníku za každý deň nevykonaného zvyšku trestu odňatia slobody počíta jeden deň trestu domáceho väzenia, pričom najvyššou výmerou trestu domáceho väzenia (dva roky v zmysle ust. § 60 ods. 1 tr. zákoníku) súd nie je viazaný.

Trestní řád potom bol zmienou novelizáciou doplnený o § 333b „*Přeměna trestu odnětí svobody v trest domácího vězení*“, ktorý upravuje výkon tohto trestu, pričom z predmetného ustanovenia je zrejme, že o premene trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia rozhoduje súd, ktorý tak činí na návrh štátneho zástupcu alebo riaditeľa väznice, v ktorej sa trest vykonáva. Samotný návrh k premene trestu odňatia slobody pritom môže vzísť od odsúdeného, avšak štátny zástupca či riaditeľ väznice môžu uskutočniť návrh i bez takejto žiadosti. Proti rozhodnutiu o premene trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia je v zmysle ust. § 333b ods. 2 trestního řádu prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Premena trestu domáceho väzenia vs. podmienené prepustenie

Novela zákona č. 390/2012 Sb. upravuje okrem uvedených novovčlenených ustanovení tiež úpravu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody už upraveného v ustanovení § 88 trestního zákoníku a teda umožňuje zmiernenie už uloženého a vykonávaného nepodmieneného trestu odňatia slobody. Prvoradým cieľom novely je s poukazom na vyššie uvedené ustanovenia pravdepodobne snaha, aby boli na jednej strane zmiernené podmienky pre podmienené prepustenie u menej závažných trestných činov, alebo aby bol uložený miernejší alternatívny trest – trest domáceho väzenia, v dôsledku čoho by mohol byť aspoň čiastočne riešený problém s nedostatkom miesta v preplnených väzniciach. Podmienky, ktoré je nutné splniť, aby mohlo dôjsť k podmienenému prepusteniu, sú v novele trestního zákoníku upravené v ustanovení

§ 88 s tým, že odsúdený po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku musí vo výkone trestu najmä svojim správaním sa a plnením svojich povinností preukázať to, že sa polepšil, a že je možné od neho očakávať riadny život v budúcnosti a:

- odsúdený už vykonal polovicu z uloženého alebo rozhodnutím prezidenta ČR zmierneného trestu odňatia slobody (§ 88 ods. 1 písm. a),
- odsúdený, ktorý nebol odsúdený za zvlášť závažný zločin a ktorý doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, vykonal aspoň tretinu uloženého alebo podľa rozhodnutia prezidenta Českej republiky zmierneného trestu odňatia slobody (§ 88 ods. 1 písm. b),
- pokiaľ boli vykonané dve tretiny uloženého trestu odňatia slobody v prípade taxatívne vymedzených trestných činov a pri uložení výnimočného trestu nad 20 do 30 rokov, ak nehrozí opakované spáchanie rovnakého alebo iného obzvlášť závažného zločinu (§ 88 ods. 4),
- ak uplynulo 20 rokov výkonu výnimočného trestu odňatia slobody na doživotie, ak nehrozí opakované spáchanie rovnakého alebo iného obdobného zvlášť závažného zločinu. (§ 88 ods. 5).

Ustanovenie § 88 ods. 2 v znení novely č. 390/2012 Sb. upravuje možnosť požiadať o podmienené prepustenie už po výkone jednej tretiny trestu odňatia slobody u prečinov. Rovnako však je zrejme, že podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) môže byť odsúdený prepustený po jednej tretine vykonaného trestu v prípade, že nebol odsúdený za zvlášť závažný zločin a doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, čo znamená, že odsúdený mohol byť odsúdený za prečin, avšak aj za zločin. O návrhu na podmienené prepustenie rozhoduje súd, a to v znení novely na základe návrhu riaditeľa väznice, pričom súd nevyhovie danému návrhu iba v prípade, keď je zjavné, že by odsúdený nevedol na slobode riadny život. V rámci novely sa tak prejavila snaha o to, aby boli výrazne zmiernené podmienky, za ktorých by bolo možné požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, respektíve aby bolo zjednodušené vyhovie takejto žiadosti.

Okrem popísaných zmien v možnosti žiadať o podmienené prepustenie z trestu odňatia slobody však prostredníctvom novely č. 390/2012 Sb. pribudla ďalšia možnosť, akým spôsobom nahradiť trest odňatia slobody v dobe, keď už je trest odňatia slobody vykonávaný. Ustanovenie § 57a trestního zákoníku tak v súčasnosti upravuje možnosť premeny trestu odňatia slobody na domáce väzenie a ustanovenie § 333b trestního řádu upravuje výkon takéhoto premeneného trestu.

Novovčlenené ustanovenie § 57a trestního zákoníku a ustanovenie § 333b trestního řádu rozpútalo rozsiahle odborné diskusie, ktoré sa dotýkajú najmä možnosti premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho vä-

zenia v nadväznosti na už platnú úpravu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. S poukazom na uvedené je podľa môjho názoru dôležité porovnať už existujúcu možnosť podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v znení vyššie uvedeného zmeneného ustanovenia s premenou tohto trestu na trest domáceho väzenia.

Možnosť premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia vnímam ako neustále zdôrazňovanú snahu o vyriešenie problému, ktorému dnes čelí väznenstvo nielen v Českej republike ale aj v ostatných demokratických krajinách. Keď však porovnam právne podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, je zrejmé, že podmienky premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia sa vo svojej podstate nelíšia. Tak ako je ustanovené v § 57a trestného zákoníku, premena trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia je možná po vykonaní polovice trestu a v prípade, že odsúdený preukázal svojim správaním a vykonávaním svojich povinností, že u neho došlo k náprave. Pri konfrontácii s ustanovením § 88 ods. 2 trestného zákoníku, kedy odsúdený za prečin, v prípade, že svojim vzorným chovaním a plnením svojich povinností preukázal, že nie je potrebný výkon ďalšieho trestu, môže byť súdom prepustený na slobodu aj pred vykonaním polovice trestu, je zrejmé, že tieto dve možnosti upustenia od výkonu trestu odňatia slobody sú vo svojej podstate takmer totožné. Ustanovenie § 89 ods. 2 tr. zákonníku zároveň upravuje, že podmienne prepustenému môže súd uložiť, aby sa v skúšobnej dobe zdržiaval v stanovenom časovom období vo svojom obydli alebo jeho časti, alebo aby vykonal práce v prospech obcí, štátnych alebo iných obecne prospešných inštitúcií, alebo aby zložil určitú peňažnú čiastku na pomoc obetiam trestnej činnosti na účet súdu. Je zrejmé, že aj pri podmienne prepustení existuje možnosť uložiť podmienne prepustenému, aby sa zdržiaval vo svojom obydli alebo jeho časti po určene časové obdobie. Tým sa táto podmienka stáva do veľkej miery totožnou s výkonom trestu domáceho väzenia, čo znamená, že aj premena výkonu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia je vo svojej podstate už upravená podmienne prepustením z výkonu trestu odňatia slobody.

S poukazom na vyššie uvedenú právnu úpravu, je podľa môjho názoru logické, že takýto odsúdený bude v prvom rade žiadať najskôr práve o podmienne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko v takom prípade môže byť odsúdený podmienne prepustený už po vykonaní tretiny trestu (na rozdiel od premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia, ku ktorej môže dôjsť najskôr po vykonaní polovice uloženého trestu) a nemusí s ním byť spojené také obmedzenie, ako je to u domáceho väzenia. V praxi sa teda podľa môjho názoru bude premena trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia v prvom rade týkať predovšetkým tých odsúdených, ktorým bola žiadosť

o podmienne prepustenie po vykonaní jednej tretiny uloženého trestu odňatia slobody zamietnutá.

Premena trestu domáceho väzenia a ostatné problematické aspekty

Čo uvedená novelizácia všeobecne prináša odsúdeným je zrejmé – je pre ne možnosťou ako predčasne opustiť väzenie (ústav na výkon trestu odňatia slobody), čo je nepochybne pre väčšinu z nich výrazne motivujúce. Nemusí to však tak byť zďaleka vždy, nakoľko „*dlohodobé väzenie začne väzeň po adaptácii chápať skôr ako iný spôsob života než ako trest. Vytráca se emoční náboj trestu. (...) Vězněný zločinec proto velmi často neprožívá trest negativně. Jelikož jeho nazírání trestu je významně odlišné od nazírání trestu „běžným“ občanem*“⁷. Domnievam sa, že pre spoločnosť a samozrejme i pre osobu každého konkrétného odsúdeného by bolo efektívnejšie, keby sa vnímanie trestu odsúdeným takto nepremenilo a teda aby mal trest vytúžený efekt. Preto je práve v prípade menej závažných trestných činov, kedy je možnosť k premene trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia pristúpiť podľa môjho názoru vhodné, aby bol riadne sa chovajúci odsúdený pokiaľ možno, dostatočne skoro vytrhnutý z prostredia väznice; dostatočne skoro pritom mienim tak, aby u neho ešte nedošlo k vyššie uvedenej plnej adaptácii na prostredie väznice a k strate vnímania väzenia ako trestu – a samozrejme i k zamedzeniu negatívneho vplyvu mnohých spoluväzňov, ktorý je nepopierateľný.

Dôležité je, že táto možnosť je podmienená riadnym chovaním odsúdeného behom výkonu trestu odňatia slobody a nielen tým, pretože § 57a trestného zákoníku hovorí nielen o riadnom chovaní a o plnení si povinnosti vo výkone trestu, ale o takomto chovaní po právnej moci rozsudku obecne. Medzi to je možné podľa môjho názoru zahrnúť tiež napr. snahu o náhradu škody (ak bola jeho protiprávnym jednaním, v súvislosti s ktorým bol k trestu odňatia slobody odsúdený, spôsobená). Sem „*nepochybne patrí i dohoda medzi odsúdeným a poškodeným o náhrade škody*“⁸, pretože snaha o nápravu následkov protiprávneho jednania (ale samozrejme snaha reálna a sprevádzaná riadnym plnením dohodnutého, nie iba deklarovaná a nesprevádzaná aktívnymi krokmi) je iste tým, čo hovorí v prospech osoby usilujúcej sa o premenu výkonu trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia.

⁷ HENDRYCH, I. *Vybrané kapitoly z penologie*. Vyd. 1. Opava: Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2010, s. 10.

⁸ VĚTROVEC, V., NEDOROST L., SOVÁK Z., ADAMCOVÁ Z. *Zákon o mediaci a probaci: komentář*. Praha: Eurolux Bohemia, 2002, s. 12.

Domnievam sa, že v tomto prípade sú vhodným spôsobom de facto prepojené dva inštitúty: trest a odmena. Odsúdenému sa jednak dostalo trestu za jeho protiprávne jednanie a jednak je mu následne (v prípadoch, ktoré zákon vymedzuje) ako odmena za jeho riadne chovanie „ponúknuté“ prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a nahradenie tohto trestu miernejším (ale pritom stále trestom), teda trestom domáceho väzenia. To je podľa môjho názoru dôležité, pretože „trest je spolu s odměnou jedním z důležitých základních výchovných prostředků“⁹.

V tejto súvislosti je dôležité vyššie citované ustanovenie § 333b trestného rádu, podľa ktorého môže aktivity v zmysle podania podnetu k prikrôčeniu k uvedenej premene trestu vzísť nielen od odsúdeného, ale i od štátneho zástupcu či od riaditeľa väznice, v ktorej odsúdený vykonáva trest odňatia slobody. Predovšetkým osobu riaditeľa väznice pokladám v tomto ohľade za veľmi dôležitú, nakoľko práve on je tým (prostredníctvom jemu podriadených vychovávateľov), kto môže bezprostredne sledovať správanie odsúdeného behom výkonu trestu. Preto je vhodné, že práve riaditeľ väznice môže na základe svojho uváženia podať súdu návrh na premenu výkonu trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia. Súčasne ale zmienim jeden relatívne rizikový prvok, ktorý táto právomoc obsahuje a tou je skutočnosť, že by mohlo dôjsť k prípadu, kedy by riaditeľ väznice mohol byť pri takýchto návrhoch motivovaný i snahou o uvoľnenie kapacity „svojej“ väznice. Možnosť takejto tendencie by nemala byť opomínaná, pretože i keď sa nedávnou amnestiou momentálne do istej miery uvoľnili stavy vo väzniciach, s ohľadom na skúsenosti z minulých rokov (predošlých amnestií), je možné očakávať návrat ku stavu, kedy mnohé väznice sú doslova preplnené. V priemere boli, čo sa osôb vo výkone trestu odňatia slobody týka, väznice v roku 2012 zaplnené na 112,92 %, keď však napr. vo väznici Plzeň táto hodnota činila 134,40 % a väznica Heřmanice dokonca 137,62 %¹⁰. To so sebou ale nesie mnohé negatívne javy vrátane možného rozporu so základným princípom penológie, podľa ktorého „výkonom trestu nesmí byť ponížena ľudská dôstojnosť“¹¹.

Súčasne tento stav v mnohom sťažuje výkon výchovného pôsobenia na väzňov a vedie, a samozrejme

nielen riaditeľov väzníc, ale napr. tiež politikov, k úvahám o väčšom využívaní alternatívnych trestov. Medzi tieto tendencie bezpochyby patrí práve umožnenie premeny trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia ako aj už spomínané zníženie nárokov na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

„Tzv. nevězeňské řešení trestu je v současné době využíváno ve stále větší míře a „paleta“ alternativních možností trestání se stále rozšiřuje. Tyto tresty mají svá opodstatnění, která vyplývají z několika hledisek, z nich jako nejvýznamnější bývají uváděna tyto dvě: a) ekonomické – ve smyslu finančních nároků na státní rozpočet. Náklad na pobyt občanů ve vězeňských zařízeních jsou velkým mandatorním zatížením státního rozpočtu. Jedinec, u kterého je seznáno, že může být napraven i jinak, než pobytem ve vězení, se navíc může dále ekonomicky zapojovat do společnosti a platit státu daně; b) psychologické – resocializace či náprava nemusí být zrovna úspěšná a jedinec naopak může být pobytem ve vězení ještě více poškozen. Často se v této souvislosti hovoří zejména o mladistvých pachatelích trestné činnosti.“¹²

Tieto aspekty je iste nevyhnutné zohľadňovať, avšak na druhej strane je podľa môjho názoru potrebné vždy prihliadať ku všetkým aspektom veci a teda aby súd dôkladne posúdil všetky okolnosti veci, a to ako trestného činu samotného (všetky okolnosti jeho spáchania), tak i osoby páchatel'a (jeho prístup a chovanie behom výkonu trestu odňatia slobody) a to najmä s prihliadnutím k žiadanému efektu, teda najmä nápravy páchatel'a, ktorá je nepochybne ako v záujme jeho samotného, tak aj jeho rodiny i celej spoločnosti. V opačnom prípade by mohlo dôjsť k masovému nástupu, až nadužívaniu inštitútu premeny trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia, čo by však nemuselo mať iba žiaduci efekt. To však podľa môjho názoru až pri využití premeneného domáceho väzenia ako akejsi alternatívy k podmienenému prepusteniu v zmysle vyššie uvedeného. Hromadné či nečakané zvýšenie využívania tejto alternatívy by mohlo zasakovať Probačnú a mediačnú službu, ktorej úradníci majú kontrolu dodržiavania výkonu trestu domáceho väzenia medzi svojimi kompetenciami – trest domáceho väzenia môže mať zmysel a plniť svoj účel iba vtedy, ak je jeho výkon dôsledne kontrolovaný. Súčasne by akýkoľvek trest, teda i trest domáceho väzenia mal „být pro pachatele citelný, následovat co nejrychleji po provinění, být až na výjimky jistý.“¹³ A táto citelnosť trestu by nepochybne bola významne znížená, ak by nebol aspoň v rozumne prijateľnej miere zabezpečený výkon represie pri porušení podmienok domáceho väzenia. Najmä by tak tomu

⁹ HENDRYCH, Igor. *Vybrané kapitoly z penologie*. Vyd. 1. Opava: Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2010, s. 10.

¹⁰ *Statistická ročenka Vězeňské služby České republiky 2012*. [online], s. 37. Odbor správní Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, 2013 [cit. 2013-06-18]. Dostupné z: http://www.vscr.cz/client_data/1/user_files/19/file/správní/statistiky/Statistické%20ročenký/Ročenka%202012.pdf.

¹¹ HENDRYCH, Igor. *Vybrané kapitoly z penologie*. Vyd. 1. Opava: Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2010, s. 11.

¹² HENDRYCH, Igor. *Vybrané kapitoly z penologie*. Vyd. 1. Opava: Slezská univerzita v Opavě, Fakulta veřejných politik v Opavě, Ústav pedagogických a psychologických věd, 2010, s. 13.

¹³ Tamtiež, s. 10.

podľa môjho názoru bolo v prípade, keď domáce väznenia bude odsúdenému uložené „výmenou“ za ešte nevykonanú časť trestu nepodmieneného odňatia slobody – absencia častých kontrol výkonu tohto trestu (s rizikom následnej sankcie) by len ťažko mohla u odsúdeného viesť k uvedomeniu si, že stále trvá stav, kedy je za svoje predošlé trestné jednanie na svojich právach v súlade s platným právom obmedzený; to potom iste nie je možné považovať za okolnosť, smerujúcu k zlepšeniu tohto odsúdeného. Ohľadom zmienenej povahy činu je možné povedať, že „povaha činu môže vylučovať uloženie domáciho väzenia typicky napr. u deliktu spáchaného priamo z domova, kupr. prostredníctvom internetu a pochopiteľne také pri deliktech spadajúcich do kategórie domáciho násill“¹⁴. Toto je iste logické, ale privádza ma to k ďalšiemu problematickému aspektu inštitútu domáceho väzenia; zatiaľ čo sľub páchatel'a, vyjadrujúci jeho súhlas s trestom domáceho väzenia a dodržiavaním jeho podmienok je obligatórny, nie je zákonom nijako riešený postoj osôb, ktoré s páchatel'om, k trestu domáceho väzenia odsúdeným, stanovené miesto pobytu eventuálne zdieľajú. I keď mnohokrát sa bude jednať o osoby blízke (napr. rodičia či partneri páchatel'ov), u ktorých je možné predpokladať, že budú skutočnosť, že dotýčny páchatel' nebol odsúdený k nepodmienenému trestu odňatia slobody, hodnotiť kladne, rovnako tak v žiadnom prípade nie je možné vylúčiť prístup či vnímanie danej veci úplne opačne. Ešte problematickejšia situácia môže nastať v prípade, keď je páchatel' ubytovaný v ubytovni, kde jeho spolubývajúcimi so značnou mierou pravdepodobnosti budú osoby, ktoré k nemu nebudú mať žiadny bližší pomer, ak sa priamo nebude jednať o vzájomné vzťahy negatívne. S týmto potom priamo súvisia i následné kontroly dodržiavania podmienok domáceho väzenia zo strany odsúdeného páchatel'a príslušnými orgánmi. Tými sú na základe zákona č. 257/2000 Sb., o Probačnej a mediačnej službe a o zmene zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (zákon o Probačnej a mediačnej službe), ve znění pozdějších předpisů¹⁵, úradníci Probačnej a mediačnej služby. Zákon o PMS v § 2 odst. 1 mimo iné stanoví, že probáciou sa pre účely tohto zákona rozumie kontrola výkonu trestov nespojených s odňatím slobody, vrátane uložených povinností a obmedzení a individuálna pomoc obvineného a pôsobenie na nich, aby viedol riadny život, vyhovel súdom alebo štátnym zástupcom uloženým podmienkam, a tým došlo k obnove narušených právnych i spoločenských vzťahov. Páchatel' je povinný poskytnúť pri kontrole svoju súčin-

nosť. Osoby, ktoré v danom mieste bývajú s ním, však túto povinnosť nemajú. Najmä od nich nie je možné požadovať umožnenie vstupu do domu či bytu za účelom kontroly prítomnosti páchatel'a, ktorý sa v dobe príchodu úradníka PMS môže nachádzať na inom mieste v určenom obydli (ktorým sa podľa ustanovenia § 133 trestního zákona „rozumí dům, byt nebo jiná prostora sloužící k bydlení a příslušenství k nim náležející. Ikdyž toto vymezení pojmu obydli je důležité zejména pro výklad trestných činů porušování domovní svobody (...), je třeba z něj vycházet i při výkladu ustanovení § 60 odst. 3 tr. zák.“¹⁶). Avšak i vynucovanie vstupu do uvedeného obydli proti páchatel'ovej „vůli (za asistence Policie ČR podle zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky – srov. zejména § 40 cit. zák. by pravděpodobně bylo považováno za nepřipustný zásah do domovní svobody ve smyslu čl. 12 Listiny“¹⁷. Kontrolné orgány podľa môjho názoru nemajú žiadnu právomoc si vstup vynútiť, avšak podobný negatívny prístup zo strany odsúdeného by mohol mať za následok porušenie podmienok výkonu trestu domáceho väzenia, na čo pamätá § 60 trestního zákoníku, ktorý mimo iné stanoví, že ak páchatel' v dobe od odsúdenia do skončenia výkonu trestu domáceho väzenia inak marí výkon tohto trestu, môže súd premeniť a to i behom doby stanovenej pre jeho výkon, trest domáceho väzenia alebo jeho zvyšok v trest odňatia slobody. V prípade, že úradníkovi Probačnej a mediačnej služby odmietne poskytnúť súčinnosť iná osoba v danom obydli, či ju – napríklad i neúmyselne – mylne informuje o neprítomnosti odsúdeného, mohlo by byť následné zisťovanie skutočného stavu veci veľmi zložitým.

V tejto súvislosti tiež pripomeniem peripetie jednoznačne súvisiace s kontrolou dodržiavania výkonu domáceho väzenia. Mám na mysli elektronické náramky, slúžiace k nepretržitej kontrole miesta, kde sa odsúdený, vykonávajúci trest domáceho väzenia, ktorý je opatrený náramkom, zdržiava, a to bez nutnosti vykonávania náhodných kontrol zo strany úradníkov Probačnej a mediačnej služby (bez toho aby som však v čo i najmenšom zľahčovala dôležitosť a nenahraditeľnosť osobného pôsobenia na odsúdených). Ak teda Ministerstvo spravodlivosti ČR tender na elektronické náramky zrušilo a to „v přímém důsledku amnestie prezidenta republiky z 1. ledna tohoto roku (...) Amnestie totiž na delší dobu výrazně snížila počet odsouzených vhodných pro využití tohoto typu trestu. Podle původního záměru by tedy zakázka mohla být vnímána jako finančně předimenzovaná, protože počítala s průměrnými stavy odsouzených před amnestií.“¹⁸ Nemienim v tomto prípade

¹⁴ ŠČERBA, F. *Alternativní tresty a opatření v nové právní úpravě*. Vyd. 1. Praha: Leges, 2011, s. 311.

¹⁵ Ďalej aj „zákon o PMS“.

¹⁶ JELÍNEK, J. a kol. *Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou*. Vyd. 3. Praha: Leges 2012. s. 243.

¹⁷ tamtiež, s. 313

¹⁸ *Přímý důsledek amnestie: měníme plány na elektronický monitoring odsouzených*. ČECHOVÁ, Štěpánka. TISKOVÁ MLUVČÍ MINISTERSTVA SPRÁVEDLNOSTI. *Justice.cz: Ministerstvo spravedlnosti ČR* [online] 2013 [cit. 2013-06-

hodnotiť opodstatnenosť tohto rozhodnutia, i keď podľa môjho, už vyššie prezentovaného názoru bude zníženie stavu odsúdených väzňov vo výkone trestu odňatia slobody iba dočasné (ak vôbec k nemu dôjde), avšak najmä chcem poukázať na nekonceptnosť zavedenia inštitútu premeny trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia v dobe, kedy iba prebiehalo testovanie elektronických náramkov a všetka tiahla kontroly teda dopadala (a dopadá) výhradne na úradníkov PMS. Domnievam sa, že takýto prístup legislatívcov nebol vhodný a malo sa počkať na završenie testovania (ktoré bolo úspešné, keď „v průběhu experimentu, který se konal ve všech osmi soudních krajích, prošlo monitorovacím programem celkem 47 osob, z toho 43 odsouzených k trestu domácího vězení a opatření domácího vězení v rámci podmíněného propuštění a čtyři probační úředníci v pilotních střediscích, kteří testovali zejména různé varianty porušení monitorovacího režimu. Z experimentu bylo během jeho konání vyloučeno pouze pět odsouzených, kteří nedodrželi stanovené podmínky monitorovacího programu. Jelikož byl vstup do experimentu dobrovolný (zájemců z řad odsouzených bylo více než zařízení), následovalo za porušení podmínek vyloučení z projektu a obnovení intenzivních namátkových kontrol.“¹⁹) a predovšetkým samozrejme na dodanie elektronických náramkov. Opačný postup podľa môjho názoru vedie k zníženiu efektivity trestu domáceho väzenia a v neposlednom rade vedie k blokovaní vysoko kvalifikovaných úradníkov Probačnej a mediačnej služby úlohami, spočívajúcimi v stereotypných, mechanických kontrolách odsúdených (ktoré mohli byť lepšie, v reálnom čase a automaticky uskutočnené elektronickými náramkami), namiesto napr. výchovného pôsobenia na tieto osoby, ktoré avšak elektronické náramky môžu zostať len sťažka. Mám za to, že je potrebná nepretržitá on-line kontrola miesta pobytu odsúdeného. Taktiež je podľa môjho názoru potrebné, aby boli dostupné záznamy z kontroly sledovania odsúdeného, ktoré by boli dostatočne preukázateľnými pre sankcionovanie prípadného porušenia povinností z jeho strany. Iba vtedy, keď si osoba, ktorej bola poskytnutá možnosť vykonávať zvyšok trestu mimo väznicu, v domacom prostredí, bude vedomá nepretržitej kontroly dodržiavania ich pravidiel a tiež skutočnosť, že za porušenie pravidiel bude v čo najkrajšej dobe nasledovať postih, môže mať tento trest pozitívny efekt. Do tej doby, kým bude uspokojivo vyriešená otázka diaľkového dohľadu, by najmä nejaké skokové zvýšenie počtu osôb, ktorým bude trest domáceho väzenia ukladaný, a teda i osôb,

ktorým bude tento trest uložený premenou za doteraz nevykonanú časť trestu odňatia slobody, bolo kontraproduktívnym, lebo by viedlo najmä k neúmernému zaťaženiu úradníkov Probačnej a mediačnej služby a tiež k oslabeniu rešpektu voči tomuto typu trestu.

Dôvod novely č. 390/2012 Sb.

Už vyššie v článku som konštatovala, že je podľa môjho názoru jednoznačné, že novelou zákona č. 390/2012 sa zákonodarcovia snažili, aby sa v značnej miere obmedzil počet väzňov, ktorý sú odsúdení za drobnú kriminalitu. Preto novela zavádza priaznivejšie podmienky pre odsúdeného u podmieňného prepustenia, keďže upravuje možnosť požiadať o podmieňné prepustenie odsúdených vo výkone trestu za prečin ale aj za zločin a to opakovane po uplynutí 6-mesačnej doby (rozdiel oproti pôvodnej právnej úprave, nakoľko v zmysle § 331 trestného rádu účinného pred uvedenou novelou, mohol odsúdený opakovať žiadosť o podmieňné prepustenie po uplynutí jedného roku od pôvodného zamietavého rozhodnutia). Novelou sa zákonodarcovia snažia vyriešiť postupne vzrastajúci problém, ktorý sa týka preplnených väzníc. Otázne však je, či postupné zvýhodňovanie postavenia odsúdených oproti minulej právnej úprave je tým najefektívnejším prístupom. Z vývoja právnej úpravy je zjavné, že podmienky, za ktorých je možné podmieňne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, či uložiť alternatívny trest, sú pre odsúdených čoraz výhodnejšie. Hlavným cieľom zákonodarcov by však nemalo byť vytvorenie priaznivejších podmienok pre prípadných páchatelov trestných činov. Myslím si, že v tomto prípade ide iba o čiastočné riešenie a nepriaznivá situácia vo väzniciach by mala byť riešená skôr možnou reorganizáciou a to nie v oblasti trestného práva. Trestné právo sa tak stáva nástrojom, prostredníctvom ktorého sa riešia problémy, ktoré s ním samotným vo svojej podstate nesúvisia. Taktiež Ústavný súd ČR konštatoval, že „trest nesmí být prostředkem k řešení jiných společenských problémů nebo nástrojem společenských přeměn“²⁰. Preto je možné vnímať možnosť zjednodušeného postupu pri podmieňnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody za účelovú a nesystematickú. K tomu následne pristupuje aj možnosť premeny výkonu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia ako zdvojené riešenie danej situácie.

Na strane druhej však je potrebné vnímať samotný trest domáceho väzenia ako alternatívny trest, ktorý má svoj mimoriadny význam nielen v súvislosti s riešením problému preplnených väzníc, ale najmä prostrednic-

16]. Dostupné z: <http://portal.justice.cz/Justice2/MS/ms.aspx?o=23&j=33&k=5795&d=328925>.

¹⁹ Elektronický monitoring sníží náklady na věznění: Zkušební provoz elektronického monitoringu prokázal snížení nákladů na věznění osoby. Vězeňská služba České republiky [online] 2012 [cit. 2013-06-16]. Dostupné z: <http://www.vscr.cz/generalni-reditelstvi-19/informacni-servis/aktuality-220/elektronicky-monitoring-snizi-naklady-na-vezneni>.

²⁰ Rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ÚS 47/1998.

tvom sociálneho a spoločenského významu pre odsúdeného a pre jeho rodinu.

Na základe údajov Probačnej a mediačnej služby Českej republiky je možné potvrdiť, že aj počet uložených trestov domáceho väzenia sa postupne zvyšuje, keď do apríla 2012 bolo uložených už 535 trestov domáceho väzenia a výkon trestu bol nariadený v 496 prípadoch. V 257 prípadoch už došlo ku skončeniu výkonu trestu domáceho väzenia, pričom v 177 prípadoch bol trest úspešne vykonaný a v 52 prípadoch došlo k premenne trestu domáceho väzenia na trest odňatia slobody.²¹

Z týchto údajov je potom zrejmé, že trest domáceho väzenia ako samostatný alternatívny trest je čoraz častejšie využívaný aj v Českej republike, pričom však stále nie je zrejmé, koľkým odsúdeným bol trest odňatia slobody premenený na trest domáceho väzenia. V súčasnosti sa tak ešte nevie dostatočne preukázať či je tento spôsob premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia efektívny, už vzhľadom na to, že určitým spôsobom len zdvojuje právny inštitút podmieneného prepustenia odsúdeného, pri ktorom novela č. 390/2012 Sb. dopomohla ešte k zjednodušenému konaniu a tým využívaníu daného inštitútu. Priestor pre premenu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia tak vnímam ako zúžený a môžem konštatovať, že novela č. 390/2012 Sb. a zavedenie ustanovenia § 57a trestného zákoníku a § 333b trestného rádu, je zjavne účelové a zároveň aj nesystémové, vzhľadom na už spomínanú možnosť podmieneného prepustenia odsúdeného, ktorá existovala už v minulej právnej úprave trestných kódexov.

Súčasný trestný zákoník síce priamo neupravuje účel trestu tak, ako tomu bolo do 01.01.2010 v znení trestného zákona č. 140/1961 Sb., kedy bol účel trestu výslovne definovaný v § 23. I napriek tomu, že účel trestu nie je v účinnom trestnom zákoníku výslovne vyjadrený, účel trestu je možné dovodiť z trestnej nauky, pričom v trestnom zákoníku je nahradený premietnutím obecných zásad trestania do jednotlivých ustanovení o trestných sankciách. Jedným z hlavných cieľov trestu je výchova páchatel'ov k tomu, aby viedli riadny život. Táto výchovná zložka trestu sa môže prejavovať okrem iného tiež pri podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody či pri premenne trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia. Hlavným cieľom takejto výchovnej činnosti je pôsobiť na páchatel'a a vychovať ho tak, aby pocítil zodpovednosť za svoje jednanie a toto jednanie už nikdy neopakoval, naopak, aby sa opätovne zapojil do normálneho života a žil riadny život v súlade s právnym poriadkom. Hovoríme o tzv. individuálnej prevencii. Ďalším významným účelom trestu je výchovné pôsobenie i na ostatných členov

spoločnosti, t.j. tzv. generálna prevencia. V tomto smere zmienim závery R. Fica, ktorý vo svojich názoroch pripúšťa, že v niektorých prípadoch prevencia zmysel má, ale v niektorých prípadoch nie. Výkon trestu, respektíve vyhrážka trestom, môže mať vplyv na potenciálnych páchatel'ov s priemerných morálnym vedomím. Teda nie na opakovaných kriminálnikov. Tým ale nepopiera svoj zmysel.²²

S poukazom na uvedený účel trestu vnímam prijatie novely č. 390/2012 Sb. ako nie príliš správne smerovanie moci v oblasti zákonodarnej. Trest totiž nesmie byť prostriedkom pri riešení iných spoločenských problémov alebo nástrojom spoločenských noriem, ale prostriedkom k zabráneniu odsúdeného v ďalšom páchaní trestnej činnosti, k výchove páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život a tým pôsobiť výchovne i na ostatných členov spoločnosti. Avšak s poukazom na kroky zákonodarnej moci, t.j. predovšetkým pokiaľ ide o zmienú novely, mám za to, že na trest sa pozeráme nie z pohľadu práva, ale z politického hľadiska a ekonomiky. Domnievam sa, že i keď sa môže javiť lákavou možnosť úspor mandatórných výdavkov štátu, keď v roku 2012 „*průměrný denní náklad za celou Vězeňskou službu na 1 vězně činil 916 Kč (tj. náklady na platy, pojistné, ostatní věcné výdaje, FKSP²³, kapitálové výdaje a sociální dávky)*“²⁴, pričom celkovo činili náklady, vynaložené na prevádzku Vězeňské služby ČR po odpočítaní príjmov 6 770 165,20 Kč²⁵, nie je možné na túto problematiku hľadieť iba z takpovediac finančného uhľu pohľadu: prioritou by každopádne mala byť tá skutočnosť, aby sa výhody premeny trestu odňatia slobody v trest domáceho väzenia dostalo tým, u ktorých je šanca na kladné ovplyvnenie ich osobnosti týmto trestom – a súčasne aby i cez svoju relatívnu prijateľnosť trest domáceho väzenia bol skutočným trestom, teda niečím, čo dokáže na odsúdeného pôsobiť nepríjemným dojmom, ako by iste každý trest mal. Skutočnosť, že dôjde týmto smerovaním k zníženiu stavov vo väznici by malo byť iba príjemným dôsledkom prijatej právnej úpravy.

Záver

Trestná politika Českej republiky sa prístupom k alternatívne trestaniu zaradila do bloku štátov, ktoré

²¹ Chalupa, Z. /člen Republikové soudcovské rady SU ČR/. *Červnové zamyslení*. [online] [cit. 2013-07-16]. Dostupné na: <http://www.sucr.cz/zpravy-a-stanoviska/slovo-soudce/428-cervnove-zamysleni.html>.

²² FICO, R.: Zmysel trestu, filozofické, penologické a právne východiska, Inštitút práva Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava 1992, s. 26.

²³ Tj. *Fond kulturních a sociálních potřeb* – pozn. autorky.

²⁴ *Statistická ročenka Vězeňské služby České republiky - 2012*. Odbor správní Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky. s. 22 [online] 2013 [cit. 2013-06-18] Dostupné z: http://www.vscr.cz/client_data/1/user_files/19/file/spravni/statistiky/Statistické%20ročenky/Ročenka%202012.pdf.

²⁵ Tamtiež, s. 19, 20.

presadzujú princíp restoratívnej justície. Alternatívne tresty, ku ktorým je zaradovaný aj výkon trestu domáceho väzenia tak nahradzujú výkon trestu odňatia slobody, pričom umožňujú šetriť náklady, ktoré štát vynakladá na výkon trestu vo väznici a zároveň do určitej miery riešia problémy nedostatku miesta vo väzniciach. Nakoľko však ešte stále nie je úplne doriešený monitorovací systém, ktorý zabezpečuje výkon trestu domáceho väzenia, vnímam aj premenu trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia za nie príliš efektívnu. Podľa V. Kalvodovej však môže byť trest domáceho väzenia účinným prostriedkom ochrany spoločnosti, a následne aj do určitej miery možnosťou akou štát bude riešiť problémy prepustených väzňov.²⁶ Účinným prostriedkom však môže byť trest domáceho väzenia len pri dôslednej on-line kontrole, s okamžitým sankcionovaním porušenia pravidiel. Inak sa tento inštitút minie svojím zamýšľaným účinkom a pre mnohých odsúdených môže byť skôr znamením slabosti štátnej moci. Ako som však uviedla vyššie, som toho názoru, že premenou trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia došlo predovšetkým k úprave možnosti podmienenečného prepustenia odsúdeného na slobodu, pričom práve tento právny inštitút prostredníctvom novely č. 390/2012 zákonodarcami ešte viac zjednodušili. Zdvajenie úpravy upustenia od ďalšieho potrestania odsúdeného vo výkone nepodmieneného trestu odňatia slobody je možné vnímať ako nesystémové a s ohľadom na vyššie zmienené, tiež vedúce predovšetkým k hospodárnosti. V tomto zmysle sa preto domnievam, že by

²⁶ KALVODOVÁ, V. *Domácí vězení – jedna z možných alternativ odnětí svobody?* [online]. 13. srpna 2009. [cit. 2013-07-16]. Dostupné na <<http://www.law.muni.cz/sborniky/Days-of-public-law/files/pdf/trest/Kalvodova.pdf>>.

bolo vhodné prehodnotiť ustanovenie § 57a trestného zákoníku a ustanovenie § 333b trestného rádu, nakoľko v súčasnosti platná právna úprava umožňuje podmienenečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody a dokonca súdu umožňuje uložiť prepustenému zdržiavať sa vo vymedzenom čase na určenom mieste a tak do veľkej miery supluje výkon trestu domáceho väzenia.

V predkladanom odbornom článku som sa pokúsila o vymedzenie novelou zavedeného ustanovenia § 57a trestného zákoníku a § 333b trestného rádu, ktoré upravujú možnosť premeny trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia. Môžem potvrdiť, že dané ustanovenia vnášajú do právnej praxe i teórie niekoľko problémových oblastí, na ktoré som sa aspoň čiastočne snažila poukázať.

Summary

The present technical paper focuses on the issue of rules of her house arrest sentence Czech Republic but specifically to the transformation of imprisonment for home imprisonment. The author focuses primarily on the legal analysis of the changes that under Act no. 40/2009 Coll., The Criminal Code and Law no. 141/1961 Coll., Code of Criminal Procedure (Criminal Procedure) introduced an amendment to Act no. 390/2012 Coll. Amending Act. 40/2009 Coll., The Criminal Code, as amended, and some other laws, and try to outline the specific positive as well as negative aspects with the new regime of the Czech criminal law related.